

Na smrt se plašim vikenda. Samoća i njeni verni pratioci tada besomučno gaze po meni.

Dovoljno star da mogu da joj budem otac, posmatram je. Ona jednom rukom prebira po riknama knjiga a drugom kuca poruku ni ne gledajući displej. Usredsređene pažnje na naslove njen palac leti preko tastature mobilnog i bez greške pogađa željeno slovo. To je veština.

Sedim za svojim stolom i posmatram je odveć ljubomorani iz razloga što znam da poruka koju kuca neće biti poslata meni. Neko drugi je na meniju večeras. Ne ja, i sam sam kriv za to. Verovatno će završiti u krevetu s nekim klinkem koji ne ume sebi ni nos da obriše. Sa druge strane znam da mi vraća, kako je ona to lepo zaključila, za to što je neću na običan način. Ko sam ja u njenom životu da postavljam *uslov*? Tobože zamišljena, vrškom jezika dodiruje gornju usnu i izvlači knjigu sa police. Dolazi do pulta i stavlja je ispred mene. Nisam se usudio da je gledam u oči. Izvadio sam karton iz knjige, dao joj ga da potpiše, napisla je samo Ana, dodirnula mi je ovlaš ruku, stavila knjigu u torbu i graciozno izašla iz prostorije. Itison je prigušivao zvuke bockanja štikli njenih čizama.

Ostao sam u prostoriji sa još nekoliko usamljenika, knjiških moljaca.

Pre dve godine, naučio sam da život nije bajka, kao da to nisam znao i pre. Međutim, zviznulo me je mnogo jače nego što sam očekivao. Moj brak nije bio idealan, iskreno, bio je nikakav, a svađe, vređanja, i ponižavanja protezali su se godinama, sve dok ona jednog trenutka nije

ostala trudna. Ja nisam bio otac tog deteta. A želeo sam da budem. Ta sitnica je dovela do razvoda i sada ona živi sa svojom ćerkom, negde. Bože, hvala ti na tome što nemam pojma gde je to.

Radio sam u policiji sve do trenutka kada taj ljigavi gad sa kojim je Sandra ostala trudna nestao. U to vreme, ona se iseljavala iz mog stana. Policija je sprovedla istragu i, naravno, ja sam bio prvoosumnjičeni. Kako moje bivše kolege nisu imale nijedan čvrst dokaz kojim bi potvrdile svoje pretpostavke, prvo sam bio suspendovan, a potom i otpušten zbog navodnog kašnjenja na posao. Najuren sam s posla za koji sam školovan ni za šta, osim toga što sam, možda, bio loš muž. Od tada radim u gradskoj biblioteci dvokratno, za neke bedne pare. Mislim, bolje je i to, nego da ležim kući i da se kljukam lekovima i alkoholom kao što to činim svakog slobodnog trenutka koji imam. Ovde barem pričam sa nekim i skrenem misli na kratko.

U osam i deset, zaključavam vrata biblioteke i spremam se da do detalja ispratim svoju potrebu. Na putu do kuće svratiću do prodavnice, kupiću flašu žestokog pića, nebitno kojeg, obično to bude vodka, čime ću sebi obezbediti odstupnicu. S obzirom na to da sam pre jednog sata popio jedan ksanaks u vreme kada budem stigao kući biću još relativno miran, čekaću da mi san dođe na oči, ali, on će me i večeras ostaviti na cedilu kao i nebrojeno puta do sada. Tada ću otvoriti flašu i početi da pijem sve dok se ne obeznanim.

Noć je, a ja sam budan. Narastajući bol mi razara utrobu a u grudima osećam najavu skorog plača. Kako je to mogla da mi uradi!? Kako!? Sklupčam se u fetus i nabijem lice u jastuk. Počinje. Jecam. Suze vlaže pamučnu jastučnicu, telo jastuka prigušuje vapaj. Ustajem, obaram

nekoliko praznih flaša pored uzglavlja i u mraku napipavam, tablu tableta za smirenje, čupam jednu koja nespretno pada na pod, ne obazirem se na to i uveliko čupam drugu koju vrhovima prstiju stavljam duboko u usta. Gutam. Uzimam flašu. Povlačim dva dugačka gutljaja, moj stomak i ždrelo se bune. Gutam. Bridom dlana brišem usta i suzne oči i skačem u krevet. Sada će početi da deluje. Uskoro će mi biti bolje.

Budim se. Prespavao sam celi dan. Pitanja me gone. Otupljujući stisak kombinacije alkohola i tableta je popustio. Palim svetlo, dominantni osećaj se vraća. Utroba mi gori od koktela. Sedam na ivicu kreveta. Ispred očiju soba mi podrhtava i treperi isto kao što je to slučaj na katodnom televizoru sa slabim prijemom signala. Flaša je prazna. Moram u nabavku. Pridržavajući se za nameštaj uspevam da odem do kupatila.

Na putu sam za kući. Levom rukom stežem upravljač, desna je položena na menjaču. Panika se polako, ali sigurno, uvlači u mene. Dođe mi da otvorim bocu sa sedišta suvozača. Skidam pogled s bele linije puta osvetljenog farovima i čežnjivo zagledam flašu vodke.

Izenada, tresak, silina udarca učini da poskočim iz sedišta, solidno udarim glavom o krov automobila, a flaša vodke pade na pod. Grubo prelazim preko nečega prvo prednjim, pa, nekoliko stotinki kasnije zadnjim točkovima automobila. Pomišljam da je u pitanju neki "ležeći policajac" za koga ne znam, na ovom putu koji poznajem kao svoj džep, smanjujem brzinu i okrećem se da vidim o čemu se radi. Na sredini puta iza mene vidim nepomično ljudsko telo. Gazim kočnicu. Miris spaljene

gume leluja oko mene. Iako mi flaša nije na rukohvatu, dohvatam je panično, otvaram i natežem iz nje. Zavaljen u sedištu automobila, sedim i skupljam hrabrost da odem da pogledam telo.

Dok prilazim žrtvi imam neki užasavajući osećaj da sam ovog puta ubio iz nehata. Samo mi je još to trebalo. Muška osoba leži u lokvi krvi što cveta na asfaltu. Čudno. Nesigurnim koracima prilazim telu. Imam šta i da vidim. Ispred mene leži mrtva muška osoba rasporenog stomaka! Osećam slabost u nogama. Prilazim bliže kako bih se uverio šta je posredi, primećujem kao da... kao da... je veći deo njegovih unutrašnjih organa izgrzen... pojeden! Panično se okrećem oko sebe i u jednom mračnom uglu međ drvećem vidim nju, Anu, okrvaljene brade kako pilji u mene.

Uskačem u auto, gazim kvačilo, startujem motor i... otvaram vrata suvozača. – Ulazi unutra!, vičem i nekoliko sekundi kasnije, uz tresak zatvaranja vrata, Ana seda pored mene.

– Zašto si ovo uradila? Zašto!?

Ana spokojno spava kraj mene. Vrebam priliku kako da prečicom uskočim u poslednji vagon sna. Prelazim vršcima prstiju preko njenih golih leđa sasvim svestan da mi kokteli više neće biti potrebni. Na neki način ja sam kriv za to šta je uradila, ali nisam joj rekao da nekom jadniku pojede lice i da ga gurne pod moje točkove samo da bih bio njen pod mojim *uslovom*. Pitam se kako je znala šta treba da uradi? Ukoliko se ujutru budem probudio živ, mislim da ću se osmeliti da joj odam tajnu. Pokazaću joj šta sam zakopao u dvorištu i više nikada neću biti na smrt uplašen od vikenda.